

Sygn. akt II DSI 42/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie adwokata K. S.

z urzędu w przedmiocie umorzenia kosztów sądowych

na podstawie art. 641 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze

postanowił:

umorzyć postępowanie wykonawcze dotyczące kosztów sądowych w kwocie 20 zł. (dwadzieścia złotych), zasądzonych od obwinionego adwokata K. S. na rzecz Skarbu Państwa w punkcie drugim postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II DSI 42/19.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II DSI 42/19, Sąd Najwyższy oddalił jako bezzasadną kasację obwinionego adwokata K. S., zasądzając w punkcie drugim od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne (postanowienie, k. 1).

Sąd Najwyższy dwukrotnie wezwał obwinionego do zapłaty powyższej należności, pouczając o możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego (wezwanie k. 3, zpo k. 4; wezwanie k. 5, zpo k. 6).

Wobec nieuiszczenia powyższych kosztów przez obwinionego Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, pismem z dnia 15 kwietnia 2020 r., skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy-

Śródmieścia w Warszawie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu drugiego powyższego postanowienia, tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych (wniosek k. 7).

Postanowieniem referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w VI Wydziale Cywilnym z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt I Co 694/20, uwzględniono powyższy wniosek i nadano klauzulę wykonalności (postanowienie k. 11).

Następnie, w dniu 29 czerwca 2020 r., Przewodniczący Wydziału Drugiego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego a następnie w dniu 28 stycznia 2021 r. Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego, skierowali wnioski o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie (wnioski k. 12, k. 21).

Komornik Sądowy M. J., pismem z dnia 9 marca 2021 r. zawiadomiła o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika w oparciu o tytuł wykonawczy – postanowienie Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II DSI 42/19, opatrzony klauzulą wykonalności z dnia 19 czerwca 2020 r. (pismo, k. 32-33).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 8 lipca 2021 r., zmieniono postanowienie referendarza sądowego wydane w dniu 18 czerwca 2020 r., w ten sposób, że oddalono wniosek Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2020 r. o nadanie klauzuli wykonalności prawomocnemu postanowieniu z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II DSI 42/19. W uzasadnieniu wskazano, że postanowienie z dnia 28 listopada 2019 r., w swoim punkcie drugim nie wskazuje podmiotu będącego wierzycielem, na którego rzecz skarżący miałby uiścić koszty sądowe. Nadto, Sąd Rejonowy podkreślił, że nie jest właściwy dla rozpoznania sprawy dłużnika – K. S. zamieszkującego w S. (odpis postanowienia, k. 37-37v). Zażalenie Sądu Najwyższego na powyższe postanowienie zostało odrzucone jako niedopuszczalne postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z dnia 25 października 2021 r. (postanowienie, k. 72-73).

W związku z powyższym Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego pismem z dnia 28 lutego 2022 r., skierowała do Sądu Rejonowego w Pruszkowie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu drugiego postanowienia z dnia

28 listopada 2019 r., sygn. akt II DSI 42/19, tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych (wniosek k. 64).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt I Co 1168/22, uwzględniono powyższy wniosek i nadano klauzulę wykonalności (postanowienie k. 75).

Następnie, w dniu 5 kwietnia 2022 r. Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego, skierowała wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie (wniosek, k. 77).

Pismem z dnia 5 maja 2022 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie, doręczył odpis zajęcia rachunków bankowych dłużnika wraz z odpisem zajęcia wierzytelności dłużnika w Urzędzie Skarbowym (pismo, k. 80-81).

Następnie, postanowieniem z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt Kms 10/21, organ egzekucyjny na podstawie art. 824 § 1 pkt 5 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec oddalenia przez Sąd wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu zaś postanowieniem wydanym w sprawie o sygn. akt Kms 23/22 z dnia 28 listopada 2022 r., organ egzekucyjny na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (postanowienie, k. 84-84v; postanowienie, k. 87-87v).

Do dnia wydania niniejszego postanowienia nie doszło do ściągnięcia należności wynikającej z tytułu egzekucyjnego ani dobrowolnego uregulowania należności przez obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie wykonawcze należało umorzyć z uwagi na wystąpienie ujemnej przesłanki uniemożliwiającej jego prowadzenie w postaci przedawnienia prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu.

Zgodnie z art. 641 k.p.k. - mającym zastosowanie w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze - prawo do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, kiedy należało je uiścić. Termin przedawnienia prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu rozpoczyna swój bieg od daty

uprawomocnienia się orzeczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1975 r., VI KZP 30/75, LEX nr 19063).

W sytuacji natomiast, gdy zasądzone koszty postępowania nie zostaną wyegzekwowane w ciągu 3 lat od dnia, w którym należało je uiścić, postępowanie wykonawcze w tym zakresie należy umorzyć na podstawie art. 15 § 1 k.k.w., a to wobec stwierdzenia przyczyny wyłączającej to postępowanie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2006 r., I KZP 12/06, OSNKW 2006, z. 7 - 8, poz. 66).

W niniejszej sprawie koszty postępowania sądowego wymagalne były od dnia wydania postanowienia w sprawie o sygn. akt II DSI 42/19, tj. od dnia 28 listopada 2019 r. Uznać zatem należało, że przedawnienie prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu nastąpiło z dniem 28 listopada 2022 r.

Kierując się przedstawionymi motywami rozstrzygnięto jak na wstępie.